

φαξενεύδμαστε ἡ «Ἀστραπὴ» καὶ ἡ «Ἐσπερίνη», νὰ συφωνοῦσαν μαζί του.

Ἡ «Ἐστία», ποὺ στὰ ζητήματα τοῦ φαμφαρινισμοῦ δεῖχνει τὶς περισσότερες φορὲς καποια ἔχωριστὴ φρονιμάδα, ἐπρεπε νὰ σκεφτῇ διώς σκεφτήκαμε μείς, διώς σκέφτηκε δὲ κ. Ἀγγελικόπουλος, διώς θὰ σκεφτοτανε κάθε φρόνιμος ἀνθρωπος, καὶ νὰ πῃ :

— Ζητᾶνε σήμερις παράδεις γιὰ στόλο καὶ γιὰ στρατό. Μὰ τέτοιους παράδεις ζητᾶσανε καὶ χτὲς καὶ προχθὲς, τέτοιους παράδεις ζητᾶνε ἀπὸ τότες ποῦγινε τὸ Ρωμαῖικο. Κι δῆμως οὔτε στόλο, οὔτε στρατὸ δέψαται, μὰ κοιτάξανε μὲ τοὺς παράδεις αὐτοὺς νὰ γίξουνε στάχτη στὰ μάτια τοῦ κόσμου καὶ νὰ τελειώσουνε δῆλοι μιὰ χαρὰ τὶς δουλίτσες τους. Δίνει δὲ φτωχὸς τὸν παρᾶ του γιὰ νὰ γίνουνε καράβια, καὶ τί ἀκούει κάθε μέρα; Καταχρόσεις, σκάνταλα, κλοπές, ἀτιμίες. Δίνει τὸν παρᾶ του γιὰ νὰ γίνη στρατὸς καὶ τίποτ' ἀλλο. δὲ βλέπει παρὰ μιὰ λύσσα τῶν γαλονάδων μας πῶς νὰ πάρουν περισσότερο γαλόνισ. Νὰ μὴ κρυδόμαστε πίσω ἀπὸ τὰ δάχτυλά μας. Οἱ περισσότεροι γαλονάδες μας — δὲ λέμε δῆλοι — ζητᾶνε σήμερις ναύξηθοσμε τὰ καράβια καὶ τὰ συντάγματα, μόνο καὶ μόνο γιὰ ναύξηθοσμε οἱ θέσεις καὶ νὰ παίρνουν τὰ γαλόνια γρηγωρότερα.

Περισσότερα δὲ λέμε γιατὶ τῆς Ἀλήθειας
ὅ κατήφορος εἶναι κακός. Νὰ δυως καὶ μιὰ
σκέψη ἀκόμα, ἡ τελευταία, ποὺ δὲ θὰ μπορέσῃ
ἡ «Ἐστία» νὰ τίνε βρῇ κι αὐτὴν ἀνάποδη κι
ἀντιπατριωτική. Ο κ. Ἀγγελακόπουλος ἄμα
διάβασε τὸν ἐγκύκλιο τοῦ Καραμπουρνιέρη,
θὰ συλλογίστηκε :

— Ηῶς θὰ μᾶς κάνετε νὰ πιστέψουμε πώς
μὲ τοὺς χτεσινοὺς παράδεις δὲ φτειάξατε στό-
λο καὶ μὲ τοὺς σημερινοὺς θὰ φτειάξετε, ἄ-
φοῦ δὲν ἀλλάξατε καθόλου κι ἀφοῦ, ἀφεντάδες
καὶ σῆμερα πολιτευόσαστε ὅπως καὶ χτές κι
ἄκομα χειρότερα; Δεῖχτε μας πώς ἀλλάξατε
μυαλό, δεῖχτε μας πρῶτα πώς ἀποφασίσατε
μὲ τὰ σωστά σας νὰ πολιτευθῆτε δῶ κι ὄμ-
πρδς τίμια καὶ πατριωτικά κ' ἔπειτα ἐλᾶτε
νὰ μᾶς ζητήσετε τὸν παρᾶ μας. Τότες θὰ σᾶς
τόνες δώσουμε μ' εὐχαρίστηση, καὶ κλέψτες
ἀκόμα θὰ γενοῖμε γιὰ νὰ βροῦμε παράδεις νὰ
σᾶς δώσουμε.

TPOMEPH

καὶ φοβερὴ εἰδῆση παρμένη ἀπὸ τοὺς «Καιροὺς» τοῦ περασμένου Σαββάτου.

«—Εἰς τὸν Ἀγιον Κωνσταντῖνον εἰς Ἱεροκήρυξ

ἀμέσως τὶ τρέχει.

Τάγρισθαρο χάδια πολλά δὲ θέλει· μιὰ καὶ τοῦ ἀφήσης
καλούμενα, χώνεται στὰ θαλασσόχορτα, τυλίγεται ἐκεὶ μέσα,
καὶ τρέχα γύρεις. Σπάνεις τὴν ἀποτονίαν σου, ψάρι δῆμως
δὲ βράζεις. Χρεάζεται λοιπὸν τέντωμα καὶ τρίβηγκα,
μαστορικὸν δῆμως τράβηγμα, ποῦ νάρχεται δῆστις γίνεται φυ-
σικὰ καὶ μὲ τὸ καλό. Εἰδεμή, ἵνα φρενιασμένο ξετίναγμα,
Ἱνα σάλτο ἔξι στὸν ἄγερα, καὶ σοῦ τὰ ἐκεῖναι δῆλα εἰς μιὰ
στιγμή. Γυρίζω λοιπὸν μὲ προσοχὴ τὸ μακαρᾶ, παίρνω τὴ
συρτὴ μέσα, ἔρχεται τὸ ψάρι δίπλα στὴ βάρκα, σκύβει δὲ
βαρκάρης καὶ τὸ τραβάει μὲ τὸ γάντζο. Ἀγριόθαρο ἀπὸ
τὰ μικρά, ὡς δυὸ τρές λίτρες. Ξανάρρεια, ξενάσυρα, γιαλὸ
γιαλὸ πάντα, ψάρι δῆμως ἄλλο δὲν πιάστηκε ὡς τὴν ὥρα
ποῦ ἄρχισε τὴ βάρκα νὰ γυρίζῃ τὸν κάβο. Ἔτυχε ἐκείνη
τὴν ὥρα νάρχεται ἀπὸ τὸ χωρὶς καὶ βάρκα μὲ τέσσερες
κοπέλλες. Μονάχες τρακιούσανε τὸ κουπί. Ξανθόμαλλες,
κάτασπρες ἀπὸ φυσικό τους, λιοκαρμένες καὶ θαλασσοφυμέ-
νες τώρα, φανόντανε σὰ νεράδες ἀλήθεια. Καλλιρώνουν τὸ
κουπὶ οἱ κοπέλλες, γιὰς νὰ σεργικανίσουν τὸ φάρεμα. Τύχη
μου, καὶ πιάστηκε ἐκείνη τὴ στιγμὴ μεγάλο ἀγριόθαρο.
Λύγισε τὸ καλάμι σὰ βέργα, τράντασμα πάλε στὰ χέρια
μου, στὸ κορμό μου, στὴ βάρκα, ὡς κι ὁ βαρκάρης πήρε
φωτιά καὶ φώναζε πῶς πιάστηκε ψάρι. Λαλήματα καὶ
μουρμουρήτα οἱ κοπέλλες, καὶ σταμάτησαν δόλτελα τὴ
βάρκα τους γιὰ νὰ καλοδούνε. Ἔγώ γύριζα διὰ τόσο τὸ μα-
καρᾶ. Ρηγά τὰ νερὰ ἔκει δῆμως· τὰ θαλασσούσα πάμπολ-

εξεφώνησε λόγου. Τόσον δὲ χαρά είδεις μετεχειρίζετο, ώστε δλαι οι έκκλησιάζομενοι τήγανάκτησαν. Φωίνεται δτι ὁ ιεροκήρυξ αύτδε θὰ είναι... ονυματικιστής, & νόης τοι δλα λο».

Καὶ τὰ δικά μας σχόλια τώρα : Ὁ ιεροκήρυκας αὐτὸς ἐπειδὴ ἔξερε πώς μιλάει σε Ρωμιοὺς μπορεῖ νὰ τοὺς μιλησε Ρωμαΐκα, γιὰ νὰ τόνε νοιωθουν· Χυδαίες λέξεις μεταχειρίζονται μονάχως οἱ «Καιροὶ» δτῶν δημοσιεύσουν τὶς φευτίδες τοῦ Βενιεράκη καὶ τὰ ψεύτικα τηλεγραφήματα. Πάσι: λοιπὸν τὸ πρῶτο. Γάρ καὶ έχουμε τὸ δεύτερο, ἀν δῆλ. οἱ ἐκκλησικόμενοι ἀγανάκτησαν τὸν Κανελλόδην, γιατὶ ἀδυνατο εἰτικοὺς δῆλοι οἱ ἐκκλησιακόμενοι νάνοι Μιστριώτηδες καὶ Κανελλόδηδες. Τρίτο, ὁ ιεροκήρυκας αὐτὸς θὰ είναι δημοτικιστής—χρίμα μονάχα ποῦ δὲν τόνε ξέρουμε γιὰ νὰ τοῦ σφίζουμε τὸ χέρι — καὶ διαλλάσσει, γιατὶ βάζουμε τὸ κεράσι στὴ καρμανιόλα πώς ποτές του δὲ θάγρασθε κύρια μέρηα στοὺς «Καιρούς» γιὰ νάναι «τὶ διλλάσσει». Φτάνοντας αὖτας,

KAINOTYPIA

μορφὴ τῆς πατριωτικῆς ἀρρώστειας του μᾶξι παρουσιάζει: τώρα τελευταίη διαρρομέρδος ἀρθρογράφος τῆς «Εσπερινής» κ. Δημ. Αχιλ. Φαμφαρώνης. «Ἔτοι λοιπὸν ποῦ λέτε, δῆνας μερικοὶ φαντάζουνται πώς εἰναι: θεοὶ ἢ Αὐτοκράτορες, φαντάζεται κι ὁ κ. Φαμφαρώνης πώς καὶ τέχει εἰς ἐπίσημη διπλωματικὴ ἔγγραφα τῆς Ρωσίας ποῦ ἐποδείχνεται, λέει, ἐπ' αὐτὰ πώς.... ὁ κ. Φαμφαρώνης μαζί μὲ τὸν κ. Γιάννη χρό θὰ σώσουν τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν «Εσπερινή». Ιδία τὸ πρῶτο, δὲν ζέρουμε ἂν τοὺς ἀφήσουν οἱ ὄχτροι τῆς πατριδᾶς μας νὰ τὸ κατεχόντες. Μὰ γιὰ τὸ δεύτερο τὸ πιστεύομε πώς τὸ κατάθερχυ κι ὅλας, ἀφοῦ βρίσκουνται χιλιάδες καυτοφωμισὶ ποὺ παίρνουν τις κωλοφωτιές του κ. Φαμφαρώνη γιὰ

ἡλεχτρικούς γλόμπους καὶ τὴν «Ἐσπερινόλα» γιὰ
ἐφημερίδα συζητήσατε.

EEPETE

τι λέμε να γίνη μὲ τὸν ἡλεκτρικὸ σιδεροδρόμο; Νὰ πάψῃ κάθε συζήτηση που ανοίξε στὶς ἐφημερίδες,

ἀροῦ δὲ βγαίνει τίποτε καλὸς ἀπ' αὐτῷ, καὶ νέπτορα
σίση ὁ κοσμάκης οὗτος νὰ τόνις ζυγώσῃ καθολού. "Ἄσ-
τονε περὶ γιὰ λωβίασμένο, γιὰ ψωρίδερικο, κι ἀς κα-
τεβήχινη στὸν Περαίκη μὲ τὰ πόδια του, μ' ἀμεῖξι: ἢ
ἀκόμη καὶ μὲ τὸν επιφανειοτροχούσδρομο.

Τότε μονάχος θά συγκινθούνε οι Σασλώκηδες που τούς διειθύνουν καὶ που τίποτες ἀλλο δεν κοιτάζουνε παρὸ πῶς νὰ κερδίσουνε περισσότερους παράδεις, ἔστω κι ἂν πρόκειται γιὰ κάθε δραχμὴ νὰ πληρωθῇ καὶ μιὰ λίτρα κρέας χιθρώπινο.

“Η Κυβερνηστή, βλέπετε, ούτε λογοριάζει τί κακό
μπορεῖ νὰ συμβῇ· ἡ ἑταῖρία κατάζει πῶς νὰ ξοδε-
ψῃ λιγότερα καὶ νὰ τοδέψῃ περισσότερα. Φροντίδα
δική μας λαιπὸν είναι νὰ φυλάξουμε τὸ τομάρι μας
καὶ τὴν φροντίδα αὐτὴ δὲν πρέπει νὰ τῆν παραλεί-
ψουμε.

MIA BOYTIA

περίφημη ἔκκνη τὸ «Οἰκονομικὴν Ἐλλὰς» στὸν προ-
πολογισμὸν τοῦ Κράτους καὶ μᾶς ἀποχάλυψε γιατὶ
τὸ Ρωμαϊκό λέγεται καὶ Χαρτοβασίλειο.

Ξέρετε μὲ πότας ψωτάνεται κάθε χρόνο διπροσ-
πολογισμός για «γραφικά έξιδα»; Ων Δημόσιων γρα-
φείων; Ξέρετε μ' άλλο λόγια πόσα πληρώνει κάθε
χρόνο ο χωμάτης λός για χαρτί, πέννες, μελάνια
κλπ. τῶν δημοσίων γραφείων; "Ε ν α ό λ ο -
σ : τ ρ ω γ γ υ λ ο ε κ α τ ο μ μ ύ ρ : ο δρχμής και
για μαζί συμπαθάτε ξν σας φαίνουνται λιγά.

Η «Οίκονομική Έπλαξ» εστρωσε κάτια τὸν προσπολογισμό, τὸν ἑψάχχυσε, τὸν κουρβλιάσε καὶ μάς ἔγγαλε τὸ περιφέμο αὐτὸν ἐκπομύριο. Νά τω-
ρα καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ ἄθρου της, ποὺ σᾶς τὸ μετα-
πέλλεται. Βασικής εἰναι τὸ παρόντες καθάποντα;

φράξεις Ρωμαϊκά, γιατί να το νοιώσετε κακλυτέρως :
«Είδε ότι ένθρωπος τού λακού τὰ δημόσια γραφεῖα
γιουστής ἀπὸ μπουλαύκις ὑπαλλήλων ποὺ ὅλοις γάξα-
διείζουνε χαρτί καὶ πάνε γὰρ χθούνε μέσα σὲ βουνά
ἀπὸ ἔγγραφα κι ἀπὸ φωκέλλους, ἀπὸ καὶ δηλαδὴ ποὺ
φεύγει κ' ἐκεὶ ποῦ κατασταλάζει καθεις διοικητικὴ δι-
νέργεια, ποῦ λησμονιέται τίς περσότερες φορές σ' ἔνας
«δι : αβ : βγ : ζ τα :» καὶ σ' ἔνας «ἐπι : στ : ρ ε : φε-
τα :» — είδε πῶς γιὰ νὰ πληρωθοῦν πέντε δραχμές
ζοδειάζεται κάποτες χαρτί καὶ μελάνι στέντε δραχ-
μῶν σὲ προϋπολογισμούς, ἀπολογισμούς, ἔγχρισις,
κυρώσις, ἀποδείξεις κτλ., καὶ χάνεται ἔργασία ποὺ
κοστίζει δέκα κ' ἵκατέ φορές παραπάνω ἀπὸ τίς
πέντε δραχμές ποὺ θὰ πλερωθοῦνε — είδε τὸ κάτω
κάτω πῶς ἡ μονέδη του ἀπὸ πολύτιμο μέταλλο κα-
τάντησε κουρελόχαρτο — τὰ είδε δλ' αὔτὰ ὥ ἄνθρω-
πος τού λακού κ' ἔτσι βάφτισε τὸ 'Ελλ. Κράτος μὲ
μιὰ λέξη : Χαρτοβασιλεύοντας.

"Οσοι θέλετε νὰ δητὲ καὶ τὶς λεπτομέρειες ζητήστε τὸν 38 ἀριθμὸν τῆς «Οἰκου. Ἐλλάδας». Ἀξίζει νὰ τόνε ζητηστε.

"Αν δημως ὑποψιστῆς ή ἔνεμο ή βροχή, ἀμέσως νάρθης, ἐπειδὴ τραγή δὲν είμαι νὰ σκαρφαλώνω τέτοιους γκρεμούς.

"Ἐρυγέ ὁ βαρχάρης, κ' ἔμεινα ὄλομδυναχος στὸν κάδο
ἀπάνω.

Μήτε ψυχή στὸν δρίζοντα. Ἐξὸν οἱ γλάροι ποῦ στεκόντανε σιωπῆλοι στὶς βραχόκερφες, σὰ νὰ μελετούσαν κι αὐτοὶ τὶς παρθένες ἔκεινες δμορφίες. Ὁ ἥλιος τὰ περέχυνε ὅλα, καὶ χρυσόλαμπαν κύματα καὶ βουνά. Κάθησε, καὶ θωρώντας καὶ καμαρώνοντας τὴν παράμερη ἔκεινη γωνιὰ τοῦ κόσμου, ρωτούσα ἡ στάθικη πιδ εὐτυχέστερος μαθὴ Ρομπινιώνας! Μὲ παπούτσια δμως αὐτός, καὶ πολὺ χρειαζούμενα μάλιστα, ἀφοῦ οἱ ἀρίθμητες πεταλιδίστες ποῦ κόβλησαν ὅπου ἄγγιζει νερό, κάμανε τοὺς βράχους πριακήν μονάγω.

Τὴ δουλειά μας ὡς τόσο. "Οἶκω τὰ σύνεργα. "Εἴγαλα πρῶτα πρῶτα δυνατή καὶ χοντρή ἀποτονία γιὰ τὰ μουγαριά. Τὴν ξετύλιξα, πέρασα μισὸν σκουμπρὶ ἀπὸ τὸ μεγάλο τῆς ἀγίστρι, τῆς ἔδεσσα τρεῖς τέσσερεις λίτρες μολύβη, πιὰ νὰ βαστάῃ στὰ ρέματα, καὶ δρόμο. Τὴν τίναξα ὡς δέ-ας δώδεκα πῆχες ὅξω. Καὶ σὰν καλοδούλιαξε, (ώς ὁχτὼ φρυγιές βάθος ἔκει τὰ νερά), τὴν ἀφῆκα. Τοίμασα τάρ-ιδι μου τότες, καὶ μὲ μηχανισμὸν περίπου τὸν ἕδιο κα-ώς ἀπὸ τὴ βάρκη, μόνο δηλαδὴ ποὺ φάρευα δίχως μολύβη: αἱ μὲ τὴν ἀπάνυι καλαμόβεργα ὄχομα φιλώτερη καὶ μα-ρρήτερη, ἀρχισα καὶ ξετίναξα τὴν ὑμιὰ ἀπὸ τὴ μιὰ πλευ-ρὰ τὴν πλευραν γιὰ μεταβούλιαξε, καὶ τὴν ξετίναι ἀπὸ τὴν

